

ŚMIECH
I SATYRA

ŚMIECH I SATYRA

SZKICE HUMORYSTYCZNE.

INSTITUT
FRANCKICH PAN
LOTTKA
Warszawa, ul. ...
1914

WARSZAWA.

NAKLAD I DRUK JÓZEFA KAUFMANA.

* * *

Dla kochanych naszych strzech —
Niosę humor, niosę śmiech.

SATYRA.

Дозволено Цензурою Варшава 20 Мая 1881.

20. 742

W ŁOŻY.

— Ależ panno Juljo! czemuż pani przy takim gorącu nie
nie zdejmiesz mantylli.

— Niepodobna, gdyż nie mam do gorsu wyciętej sukui.

Ojciec. Patrz synu, oto narzeczona którą ci wybrałem, prawdziwa *kopalnia złota*.

Syn. Na Boga! — ta z garbem i pomarszczoną twarzą?..

Ojciec, No i cóż?.. wszakże ją nie bierzesz dla jej fasonu, ale dla wartości.

O czwartej rano.

Mój Panie... przepraszam, że się zapytam... czy to słońce świeci, czy księżyc, bo tu sprze-
czamy się z mojem przyjacielem niech Pan osądzi, który ma rację.

— Niewiem, bo jestem... nie tutaj.

Lokaj. Proszę Wielmożnego Pana, ci z drugiego piętra kazali W. Panu powiedzieć że im piece dymią.

Właściciel. To niech otwierają lufciki.

Lokaj. Kiedy zimno strasznie.

Właściciel. No, to na takie grymasy niema lekarstwa.

Szkic z placu wystawy.

- A wiesz! — no cóż chłopca, dziewczynkę?
- Dziękuję — No zgadnij.
- Syna — chłopca.
- Nie zgadłeś!
- A więc dziewczynkę,
- Tak, — to ci niezawodnie ktoś powiedział.

Żywy zwrot mowy.

- Kto to jest ta mała niedołęga, co stoi przy piecu?
- To moja córka.
- Tak! a cóż to za miłe dziecko.

Imaginez vous mon cher, jacy to teraz kłótniwi są ludzie; trzem tylko kupcom sprzedałem jedną pszenicę i pogodzić się już nie mogą.

— Kiedyś taki mądry to powiedz co jest potrzebniejsze czy księżyc czy słońce?
Naturalnie że księżyc, bo wdzień i tak widno.

Terminator. A jej, a jej, co za gorące mięsol..

Majstrowa. To dmuchaj kiedy takie gorące...

Terminator. Boję się proszę Pani majstrowej, bobym go zdmuchnął z talerza na ziemię.

W resursie — w pokoju w którym o jednej godzinie zbierali się znajomi, przybyło dopiero dwóch.
Jeden arystokrata pieniędzy, drugi arystokrata rodowy.

Oczekując na swych towarzyszków, wśród rozmowy, odzywa się pierwszy z nich zniecierpliwiony: — Co to jest, żadnego niewidać z *naszych*. tylko my dwa.
Na to z naciskiem odpowiada drugi: Z *naszych* zdaje mi się, że tylko jeden dotąd przyszedł.

- Panie Aronie, może Pan kupisz 100 korecy pszenicy odemnie?
- Zaco nie! po czemu Pan chce za korzec?
- Dasz mi Aroneczku po 9 rubli, w Niedzielę zapłacisz mi całą należność, a ja ci w Poniedziałek zboże odstawię.
- „Zgoda wszystko może tak być, tylko żeby Niedzieli nie gwałcić to niech Pan w Poniedziałek zboże odstawi, a ja we Wtorek zapłaćę.

Michał
w zbiorach

- Jakie ty masz Józiu przepyszne włosy?
- Mogę ci dać adres, tego co sprzedaje.
- Woliałabym adres tego co je kupuje.

CO ZNACZY MAJATEK.

— Może pani Bankierowa rozkażepiękny swój salon ozdobić doskonałemi olejnymi obrazami? Właśnie posiadam wybór starych obrazów pędzla najznakomitszych mistrzów, po przystępnej nawet cenie.

— Stare obrazów! co mnie po stare obrazów! Dziękować pana Boga my dosyć bogaty, co mi możemy sobie kupić nowych.

— Wiesz co kochana żono ogromna na wsi ospa, na wypadek broń Boże, — gdyby z nas dwojga, jedno miało umrzeć — w takim razie *ja* przeniosę się do Warszawy.

PRZY REPERACJI STUDNI.

Gospodarz. Ale to mój Franciszku trzeba by na noc założyć deskami tę studnię—bo nikt nie będzie wiedział, że to dół!

Stróż. Po co? — jak kto wleci to się i tak dowie.

<http://rcin.org.pl>

Michalskich
Za zbiorów
Ludoch. nr. 1.

- Ucz się Józiczku, — bo jak się będziesz uczył, to będziesz miał w głowie.
- A co będę miał, ci to co Tatka?
- A może i więcej jeszcze.
- A to ja niechce prosie Tatki.
- Dla czego niechcesz?
- Bo to tak nieładnie jak z głowy wyłazi uszami wata, jak u Tatki.

W SĄDZIE.

Sędzia. Walerjo Okładalska! Ty męża swego pokaliczyłaś, podrapałaś. Czyż nie wiesz, że on pan i głowa twoja?

Oskarżona. Jużci wiem prośę łaski Pana, że on głowa, ale czy mi nie wolno drapać się po głowie.

No macie staruszek kieliszek wódki kiedy tak wam zimno — ale jak to się wam ręka trzęsie? to pewno tak *od wódki*?

— Ej nie proszę łaski Pani — to tak *do wódki*.

Wojciech. Tacyście niby mądrzy, a pozwoliliście się Mojżeszowi. 40 lat wodzić za nos po puszczy.

Mosiek. Żeby tak was prowadzono, tobyście się jeszcze do dziś dnia błąkali.

W KUCHNI

Żebraczka. Panienko miłosierna...

Służąca. Niech Pan Bóg opatrzy.

Żebraczka. Proś panna sama kogo, żeby pannie te podbite oczy opatrzył.

Na Saskiej Kępie.

Ojciec. Widzisz Stasiu, kiedyś taki grzeczny, to zrobię ci fujareczkę.
Synek. Bał taka maluśka, ja wolałbym taką dużą fujarę jak tata.

Na Maskaradzie.

- Franka! Franka! poznałem cię po sutej tiurniurze.
- Proszę nikogój nie demaskować.

Malarz. Czy portret pana wodną, czy olejną farbą ma być odmalowany?
Krawiec. Zdaje mi się że lepiej zrobić olejną,— będę za to wyglądał trochę tłuszciej.

Niestety!.. Tak jest!..

- Z czego się śmiejesz głupcze?..
- Z tego, że Jaśnie Panowie zawsze włączą włoto, i nie wiedzą potem jak zniego wyleźć!..

P. Antoni. Słyszałeś Stasiu? wystaw sobie, Józef umarł.

P. Stanisław. No i cóż dziwnego? przecież nie mógł żyć całe życie.

NA MASKARADZIE

balach
1840

- Chodź na buteleczkę.
- Kiedy widzisz... żona.
- Ach żebyś ty *choć raz* jej nie przeszkadzał.

A co słyszałeś że się zjawił Mesjasz i że macie wszyscy wynieść się do Jerozolimy?

Lewek. Słyszałem Jaśnie Panie, i myślę nad tem jakby moje pieniądze odebrać od Jaśnie Pana na drogę.

<http://rcin.org.pl>

Wenus Medycejska

podług teorii Darwina

<http://rcin.org.pl>

P Y T A N I E!

— Napisał cudowny sonet, i nazaczył „rendez vous“.—Czy to zrobił dla mojej enoty i wdzięków—czy gotówki i kamienicy?..

- Życzyłabym sobie panie Rejencie zrobić pewną zmianę w księdze hipotecznej.
- Wtakim razie, trzeba assystencyj męża pani.
- Mąż mój postępuje wedle mojej woli.
- Ale prawo wymaga jego obecności.
- Szczególne prawo dla lada bagateli wodzić za sobą męża.
- Własną *hypoteką* mogłaby pani rozrządzać dowolnie, ale tu jest wspólność działania małżonków.

Ostrożny sługa.

Sługa. Jaśnie Panie—przyszedł jakiś Pan i chciałby pomówić z Panem...

Pan. Proś go do pokoju. Lecz co to znaczy, że wynosisz klatkę z kanarkiem?

Sługa. (zmiąg tajemniczą) Ten pan mówił.. że chciałby z Jaśnie Panem pomówić *w cztery oczy.*

W KUCHNI.

- Na Boga! Kasiu — 4 złote za kurę do tego oskubaną — alez najwyżej płaci się trzy.
- Tak, — ale nie z takim galanckim zapachem.

F. F. Michałkiewicz
Za zbiorów
Książki

Fela. Niech mi papcio kupi fijołków. Przepadam za ich zapachem.

Papcio. (do dziewczyny sprzedającej) Po ciemu ten drobiazg?

Dziewczyna. Po dziesięć groszy pęczek.

Papcio. Aj! tak drogo? A co sze płaczy za powąchiwanie?

Dziewczyna. Nic się nie płaci.

Papcio. No Fela; wachaj, to taniej wynieszel!

W SĄDZIE.

Sędzia. Czy obwiniony ma co jeszcze dodać na swoją obronę?
Obwiniony. Prześwietny Sądzie—proszę o pobłażenie dla mego obrońcy.

<http://rcin.org.pl>

Jegomość. A witam Panią jakże zdrowie?

Pani. Dziękuję Panu dosyć dobre.

Jegomość. A Syneczek?

Pani. Troszkę mi słaby dostaje górne ząbki.

Jegomość. Wie Pani Dobrodziejka, że mój mały jak dostał pierwsze spodnie tośmy prawie nie wiedzieli.

Tajemnice Sing.

- Od przyszłej niedzieli mam i ja kochanka od *fotograma*.
- A czyś dała się już *fotogramować*?
- Jeszcze nie, dopiero kilka razy pocałował...

— No i co? nie odstąpis to krówsko dla nas za 180 złotych? wsak to ci dla wuja...
— No kiedy tak, niechze i tak będzie, spsedam wam ją za te pieniądze, krowa ślicna! lzej mi tys będzie na sercu kej wiem, ze *bydle* zostaje w nasej famielii.

Żona. Spodziewam się że nie zapomnisz o kołędzie dla mnie?

Mąż. Bądź spokojna dostaniesz moja fotografie. No a ty malcze co wolisz, konika czy debosza?

Kazio. Pięć lubli.

- Przyjaciół dzieci. Ach jak śliczne i podobne do siebie dzieciaczki! zapewne bliźnięta?
- Tak jest proszę pana...
  - Ileż mają lat?...
  - Chłopczyk ma *pięć*, a dziewczynka *cztery* i trzy miesiące.

- Pani ubóstwiam Cię! umrę jeżeli odmówisz twojej ręki!
- 'To samo mówiłeś Pan do Anieli.
- Przepraszam, to do Julii to samo, do Anieli nieco odmiennie.

Gospodarz. Do krośet dyjabłów! powiedziałeś mi pan wynajmując mieszkanie, że nie masz dzieci, a tymczasem zaledwie dwa dui mieszkaś pan w moim domu, już pańska żona po-
wiła bliźnięta.

Lokator. Przepraszam pana gospodarza, ale jam temu wcale nie winien.

FILANTROP NA WYSTAWIE SZTUK PIĘKNYCH.

Krośset tysięcy dyjabłów! co to zmarnowanego,—zababranego płótna! ileż możnaby z niego uszyć koszul dla biednych?!

- Słyszałem że córkę wydajesz za męża?
- A wydaję, wydaję, tylko brać nikt niechce.
- To dodaj co do niej.
- A mam tam wprawdzie jakie 50 tysięcy ale... długów.

Paryzka moda podczas oblężenia

Ubiór na ulicę bankiera, który nie życzy sobie być poturbowanym na bulwarach.

<http://rcin.org.pl>

Niesprawiedllwa sprawiedliwość.

Kiedy byłem małym chłopcem czynioną mi wyrzuty że kradnę tak młodo, w późniejszym wieku wymawiano mi zdrowie i zdolność do pracy, a dziś gdy już pracować nie mogę, mówią że staremu kreśle nie wypada, niech mi kto powie, kiedy właściwie kreśle można.

Aron. — Panie Baron, kiedy mnie pan odda resztę moich pieniędzy, za te para gniadoszy, co je Panu Baron psiestęgo roku spsiedał?

Baron. — Mój Aronie ile też masz lat?

Aron. — Mam 60 lat?

Baron. — No widzisz Aronku, takiś stary a taki jeszcze ciekawy....

Sędzia. No, — Koziółkiewicz i znowu oskarżony jesteś o pijaństwo i awanturowanie się po noey...

Oskarżony. Zprzeproszeniem Wielmożnego Pana Sędziego, niech Wny Pan Sędzia, jeszcze ten raz mnie puści, przecież to łatwo się zdarzy, że znowu się w takim interesie tu spotkamy?...

Mąż. Suszysz mi ciągle głowę kochana żono że nie należę do żadnych stowarzyszeń literackich otóż właśnie że należę, bo trzymamy we trzech Gazetę Warszawską.

- Niespotkaliście ojczy jakiego tustego szaraka?
- Dyć przebiegał wte zarośla — choć to chudziastwo.
- E -- to naboju szkoda!
- Możeć ta teraz to i przytył trochę, bo co prawda to było przed miesiącem.

Kanty. Oóżeś tak zamyślony.

Kalasanty. Otrzymałem dziś siedm zaproszeń, na trzy śniadania i cztery obiady i oto nie wiem jak mam zrobić i wszystkim solenizantom dogodzić.

Kanty. Un vrai embarras de richesse.

Kalasanty. Ma się rozumieć, to też siedzę i myślę, jakież to głupie i słabe stworzenie człowiek.

— Więc mówisz że twój pan żadnej *wdzięczności* nie przyjmuje i coś turobić?.. aj waj!..
 — Ja ci powiem — nie dawaj do rąk, bo się obrazi i gotów cię jeszcze za drzwi wypchnąć, ale oto widzisz pokłonił się nisko i to co masz chęć ofiarować, wsuń zreźcznie w ranne buty. On ma zwyczaj brać nogami.

NA BALIKU PRZYJACIELSKIM,

Kawaler. (zaczynając tańczyć) Czy Pani lubi walcza szuwanego, czy podszkakiwanego?
a może wykręcanego? . . .

Dama. Wszystko jedno, byle tylko zhołupczami!

Kawaler. Może panią za mocno objąłem?

Dama. Nicz nie szkodzi, — aby przywioicie, żeby sie ciocia nierozgniewała.

— Tak Panie... jadę trochę dla zdrowia a trochę żeby uciec przed kłopotami domowymi...

Jakiegóż rodzaju Pan Dobrodziej ma kłopoty?

— Żeńskiego... Panie... Żonę i 4 córki.

Właściciel dóbr. Wiesz żoneczko kto na wystawie była pierwszy medal otrzymał?—Ja!

DOWCIP SYNA.

Ojciec. Kiedy mężczyzna jest zupełnie skończonym?

Syn. Kiedy idzie z kobietą pod rękę.

Ojciec. Dla czego?

Syn. Bo wówczas *nie* brakuje mu żebra.

<http://rcin.org.pl>

JA KŁAMIE, TY KŁAMIESZ, ON KŁAMIE, MY... itd.

Adwokat (do przybyłego ze sprawą, ale przebiegłego chłopca).
— Mnie słuchaj nie potrzebujesz obelgiwać, — mów prawdę, na tem wyjdiesz lepiej; kłamać za ciebie do mnie należy, to moje powołanie.

- Proszę ojca o pieniądze.
- O co?..
- O pieniądze.
- O jakie?..
- Przecież jako syn mamprawo...

- Do czego?
- Żeby ojciec...
- Dał ci?.. Co?.. Ha!.. Ja ci mój kochany dałem więcej jak innym ludziom... Ja ci dałem życie.
- Oóż ojciec wyjeżdża z takim prezentem?

NA WODACH W SASKIM OGRODZIE.

Czy dyjabli nadali z temi wodami!.. Ten przeklęty Kaźmierz znów przy mojej żonie,—a ja co chwila zmuszony jestem zostawiać ich samych. A, niechże cię...

- No ale tak otwarcie cobys sąsiad wolał, czy mieć sto tysięcy rubli, czy piękne imię?
— Według mego zdania, to się nie odpowiada na głupie pytania .

Co u diabła! Wedle prawa *Newtona* o sile ciężenia, moja żona powinna upaść na podłogę, tymczasem zawsze pada w objęcia *Gustawa*!

<http://rcin.org.pl>

Na lekcyi języka łacińskiego

Profesor. Co znaczy Mulier et Galina?

Uczeń. Mulier et Galina?.. (po chwili namysłu) Mularz i glina.

— Niebezpieczny złoczyńco schwytyany zostałeś przy gwałtownej kradzieży, spełnionej w bardzo obciążających okolicznościach. Miałeś tu dyjabelnie dużo pracy.

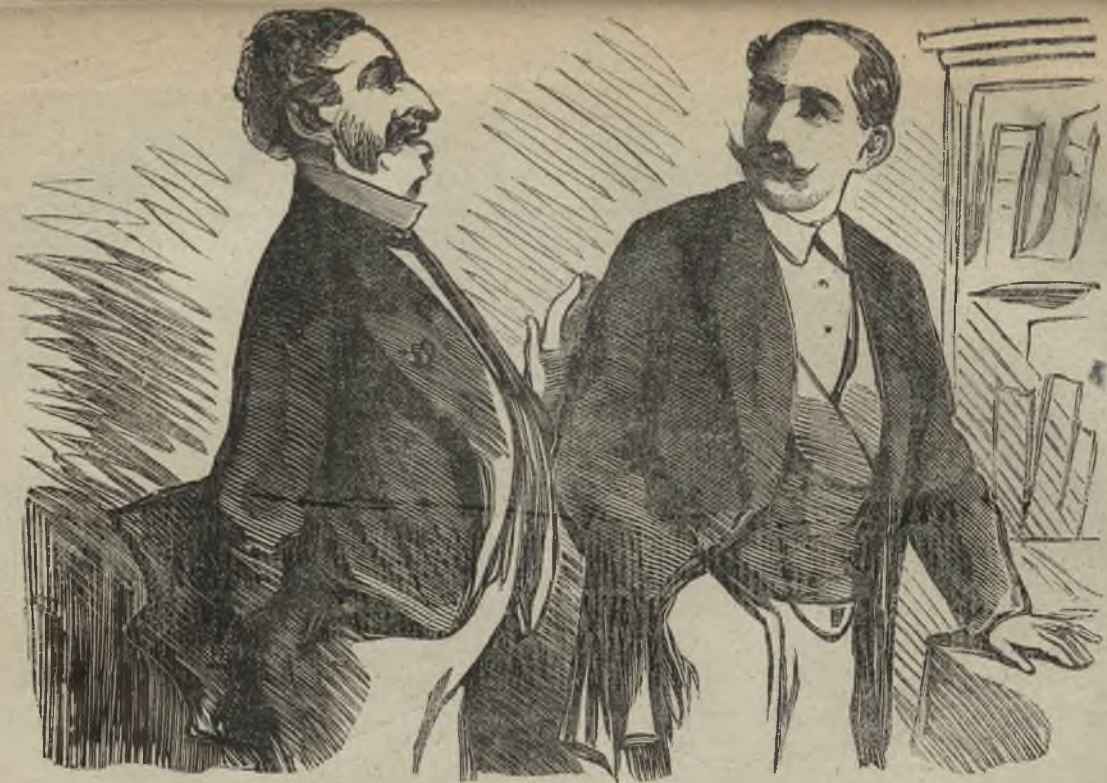
— O Panie Sędzio — odparł spokojnie złodziej *praca nie chanbi.*

Panna Laura. A a a Panie Majorze, Ńto pannie Klotyldzie Pan dałeś dwa karmelki a mnie i mojej kuzynce tylko po jednym?..

Pan Major. Wszystko podług proporeyi moja Asyńdzko, Panna Klotylda ma buzie dwa razy więkŃszą od was obu, to się teŃ jej dwa razy tyle naleŃży.

Gospodarz. Winienes mi Pan 50 Rubli za komorne, daruję Panu tę summę ale bądź łaskaw wyprowadzić się.

Lokator, Jest to zbyt drażliwe, ażebym miał przyjąć Pańską darowiznę! Nie byłoby to przywojciej ażebym tę sumkę odmieszkał?

Pan. No 'Janie podobno wstępujesz do wojska, bądź mi zdrów i prowadź się przyzwoicie.
Służący. Nazwajem Jaśnie Panie.

- Proszę mi oddać kapelusz który mi pan [zabrał]!
- Aj, — to my widać mamy jedną głowę.
- Jakto jedną! ja moją głowę mam dla siebie, a dla niej i kapelusz...

<http://rcin.org.pl>

Żona   Bój się Boga Karolu, ja niemaam w co się ubrać, a ty pijesz i pijesz.
Mąż.   Bo ja się tam stroić nie lubię.

Jaśnie Paniel — choć grosinę nieszczęśliwemu sierocie... Niemam już ani ojca ani matki.

— A jak się nazywasz?

Ja... ja... jakości trudno... nawet zapomniałem.

— Gdzie mieszkasz?

Ja... proszę WPana, ja... właściwie— nigdzie nie mieszkam.

— No a ty drugi?

A co ja to — to rychtyk — na przeciwko niego.

REKOMENDACJA.

Narzczony. O! Panie ileż to wdzięków w córce jego uwielbiać trzeba.

Ojciec. Moja córka prawie wszystko umie, tańczy, śpiewa, mówi po francuzku, otem niema co i mówić, ale gdybyś Pan widział, jak ona doskonale pływa, i to jeszcze panie na wznak,

On. Pani tak sama?.. *Ona.* Tak sama... *On.* Dąży tak żywo?.. *Ona.* Bo mi pilno... *On.* Czy można?.. *Ona.* Uo można?.. *On.* Chciałbym.. *Ona.* Wierzę.. *On.* Powiedzieć.. *Ona.* Nie nudź pan.... *On.* Tylko słówko.. *Ona.* Jakież pan natrętny, 'ustąp pan, lub jeżeli masz co sekretne go powiedzieć, to kaź zajechać dorożce.

NA LEKCYI ZOOLOGII.

- Powiedz mi mały — czy widziałeś w swem życiu małpy?
- O widziałem, widziałem.
- No, to wiesz zapewne, że niektóre z nich są tak duże jak ty.
- E, daleko większe, były nawet takie jak pan profesor!

Pan. (do wchodzącego fornala). A co chcesz Bartek.
Fornal. Proszę Jegomości pysydem się spytać, coby lepiej wpiery zrobić? cy wywieść nawóz na pole?... cy Jejmość do miasta zawieźć.

PRZY KOLEI.

— A to ci Magda łgorzł gadała co kolejka sama jadzie — a ja tu widzę ze równo przez kuni sie nie obendzie!!!

W RESTAURACYI.

- Garson! co ci się należy?
- Cztery złote
- Zapisz na rachunek.
- Ale ja nie mam przyjemności znać Pana.
- Właśnie lepiej dla was, bo gdybyś mnie znał—wydalibyście o jeden obiad mniej.

Pacjentka. (w kwiecie wieku): Okropnie cierpię na serce, proszę pana o radę.

Lekarz. Na tego rodzaju cierpienie sztuka lekarska nie ma radykalnych środków. Mogę tylko pani zalecić tuszowanie...

Ojciec. Chodź no tu Jasiu, mam ci coś powiedzieć.
Synek. Eh! proszę taty, tacy mali chłopcy jak ja, nie powinni wszystko wiedzieć.

Dziaduniu, winszuję ci moich urodzin.

W Saskim ogrodzie.

Przy zakładzie wód mineralnych.

Prezesowa. Czy uważa kochana Baronowa tę panienkę, spacerującą pod filarami, i pijącą wody?.. Jest to córka mego krawca. Do jakiej to zuchwałości ta klasa ludzi dochodzi — uż nawet i wody mineralne piją.. to zgroza!

Baronowa. Rzeczywiście *ma chère*, to jest bezprzykładnie!

DOŚWIADCZONA KUCHARKA.

Pani. Więc przyjąłam się moja kochana, i mam nadzieję, że pod względem "kuchni" wszystko z mojem zadowoleniem robić będziesz.

Kucharka. Może się pani zupełnie spuścić na mnie. Kiedy kto jak ja proszę łaskawej pani, w ciągu czterech lat miał sposobność najmniej w trzydziestu domach służyć, to już wie jak się z czem obejść.

Dama. Jaki to piękny gatunek tych róż.
Elegant. Rzeczywiście! zupełnie jakby robione.

Spotykający. Ho! ho! kochany konsyljarz jak widzę wybiera się na jakąś małą wycieczkę?..
Doktor. A... tak... jadę koleją — ale nie na długo, Przecież i moi pacjenci muszą cokolwiek wypocząć...

Nauczyciel Muzyki, Za tę cenę nie mogę, mnie samego więcej kosztuje.
Pan Radca, No! zresztą mniejsza oto ale wymawiam sobie, że! we czwartki u nas zwykle trochę tańczy, więc tak Walczyka, Mazurka, Kwentradanse, Poleczkę i coś tam zagrać Pan zechce.

- Cóż to nieprzyglądasz się Pan tym ładnym Damom?
- Nie.
- Dlaczego? Czy pan straciłeś „pociąg“ do kobiet?
- Pociąg jak pociąg, ale lokomotywę diabli wzięli!

— O to mi buteleczka! Nie chwalebę się, ale kolega dawno zapewne nie piłeś takiego węgry-
na. Buteleczka stara, bardzo stara!.. Jakże kolega znajduje?
— Ja znajduję, że butelka jak na swój wiek za mała!..

P. Goldsak. Pani sobie życzyła szpileczki, — oto jest...
P. Bolesław. Ej panie Goldsak, nie daj pan, bo przekłujesz przyjaźń pani.
Panna Eulalja. O! ja się tego wcale nieboję.

S'prytny kelner.

Kelner. Co pan rozkaże?

Podróżny. Pokój na dwie osoby.

Kelner. Czy co więcej?

Podróżny. Obiad na dwie osoby,

Kelner. Czy jeszcze pan co rozkaże?

Podróżny. A, — jeszcze trzeba w piecu zapalić.

Kelner! Na jedną, czy na dwie osoby?..

NA HAMLECIE.

(Na paradyzie.)

Prot (wychylając się). Ha! otóż Ofelja... Miljon set djabłów! jakąż ona śliczna!
Klet (ciagnąc go w tył). Na rany boskie — spadniesz do krzesel, dziś płacą grubo, dałbyś
sobie bobu, w ostatnim rzedzie trzy ruble.

Michalskich
Ze zbiorów
Pawel Jan

- Co za uderzające podobieństwo!
- Przepraszam najmocniej, ale z kim mam honor mówić z Panem czy z bratem Pańskim?

Mąż Moje dziecko, nie przeszkadzaj nam...

Zona. Co to? wypłata za wełnę? Mój drogi proszę cię wynoś się za drzwi... Ja z Janklem sama się rozprawie.

TO MI ROBOTNIK.

Właściciel. Znów stoisz i próżnujesz?

Robotnik. El panie, przystanętem, trochę bom fajkę palił, ale jak się zabiorę do roboty, to panie przez dzień zrobię więcej, jak drugi przez godzinę.

Właściciel. No, no, — zobaczymy.

Amator. Bodajże cię żydzie! tak obrzydłą dajesz gochę że gębę wykrzywia.

Arendarz. Wason, bez urazy, już widać gdzieś gorsią piłęś — bo jakieś tu Wason psiesz
to już miałeś giębę ksiżwą.

Mamo, mamo! niech mama poprosi bociana, żeby nam przyniósł taką małą małpkę!

Nauczyciel. Jasiu co wiesz o Napoleonie III?
Uczeń. Ze się zaczyna od wielkiego N a końcu na małym.

Doktór. Przygotuj się moja kobieto, twój mąż niedługo umrze.

Wiesniaczka. Cyby nie można proszę łaski W-go doktora zatsymać go jesse na świecie, dopóki nie kazę na carno ufarbować kiecki.

Gość. Stuchaj-no chłopcze, to kurczę widocznie z głodu zdechłol!

Chłopiec. Gdzież-tam proszę pana — z przejedzenia.

Jednakowy los kawy i człowieka.

Kucharka. Jak Józio będzie przychodził do kuchni, to go w ten piecyk wsadzę i upiekę.

Józio. Maljannę pędzej upieką, bo Maljanna stała i niedługo umrze, a jak Maljanna umrze, to ją włożą do tego pieca co o nim tatko czytał w Kurjerze.

Małżonek wszedł pocichu do kuchni o zmroku, gdzie właśnie przed ogniem płoną-
cym na kominku, stała jego żona. Podszedłszy zwolna ku niej, nagle wycisnął na jej ustach po-
całunek. Żona przestraszona prawie, poczęła wyrzucać mężowi niewłaściwość pieczyoty małżeń-
skiej, odebranej w tak gwałtowny sposób.

— Ach, Paulinko, przebac mi, rzecze mąż, bodaj to z temi waszemi kokami!.. Sądziłem że
Joasia stała przed kominkiem.

Panna. Czytał Pan Konrada Walenroda.

Konkurent. Czytałem Pani.

Panna. Jakże się podoba.

Konkurent. Bardzo ładna książka.

Panna. Cudna osnowa!

Konkurent. Ale to musiała być bajka!

<http://rcin.org.pl>

W SASKIM OGRODZIE.

Student (do siedzącej na ławce młodej damy.) — O piękna! Jesteś sama jedna? Zapewne pani czekasz na kogo.... nieprawdaż?....

Dama. Tak panie, czekam na mego męża.... pańskiego profesora!

Ojciec. No chodź ze Józiu do mnie, woda wcale nie jest zimna.

Malec. Ale taka mokła płoszę Taty. <http://rcin.org.pl>

Na koncercie.

Sluchacz. Wiesz co, że twoja żona przesłownie śpiewa.

Mąż amatorki. Przynajmniej nie dla mnie.

Sluchacz. Jak to?

Mąż amatorki. A bo uważasz, wczoraj mi zaśpiewała, żebym zapłacił Thonesowej 300 rs za suknię na dzisiejszy koncert użyta.

P. Maciej. Bójcie się Boga panie Antoni, taka okrutna burza, a wy w knajpie siedziacie a nuż, uchwaj Boże, piorun uderzy w wasz dom?!

P. Antoni. Ba! ja też właśnie dla tego nie idę do domu, bo gdyby, na ten przykład, piorun trzasł w mój dom, to dom diabli wezmą, ale dzieciom zostanie ojciec, a jakby znowu piorun trzasł we mnie, to choćby stracili ojca, dom im zostanie.

(Panna Sabina w domu).

— Ach Boże!.. Moja mamol ja nie dam szczepić sobie ospy, to niepodobna!.. Spłonę ze wstydu jeżeli będę zmuszoną przed doktorem obnażyć rękę aż do ramienia...

(Panna Sabina na balu).

— Jakże wdzięczną jestem konsyliarzowi, że miie raczyteś uwolnić od zbytecznego ciężarul..

Właściciel szyneczku. Hola, łaskawco! Trzy kieliszki, — kielbasa i chleb to stanowi 12 kopiejek. Dawaj dwanaście kopiejek!

Gość. Nieszczęście chciało, szlachetny gospodarzu, że nie mam ani gronia przy duszy, ale ja panu panie dobrodzieju zrobię taką propozycyę na której pan grubo zarobisz...

Właściciel szyneczku. Ciekawym co za propozycya?

Gość. Ja pana łaskawego zarekomenduję moim przyjaciółom i kolegom!

Przygody lubowników kąpieli wiślanych.

Fidel tak jest troskliwy o zdrowie swoich panów, że z obawy aby się nie zaziębili, przynosi im ubranie do wody.

Pan Łobuzinowicz. Powiadam ci panie Załapiński, że kradzież to wyborne zajęcie. Człowiek nie nie robi, a zawsze coś do domu przyniesie.

Pan Załapiński. Bah! gdyby nie Dom poprawy.

Pan Łobuzinowicz. To jest właśnie najpyszniejsza instytucja! Gdyby nie Dom poprawy, to ostatni szubrawiec zajmowałby się kradzieżą a porządny człowiek musiałby umierać z głodu!

PRZY OBIEDZIE.

Pani. Dla czego podałaś sztukę mięsa bez sosu?
Służąca. Dla tego proszę pani, że ja chciałam mięso podać osobliwie, a szosz oabścić.

- Żoneczko jesteś niesprawiedliwa, zawsze gadasz na to śniadanie.
„A tak, wiem, że poszło 5 butelek szampana — czy to się godzi?”
— No tak, ale zdobyłem 5 łepków od cygar na dobroczynność, a widzisz!

Amator kąpieli. Trzymaj łap! złodziej! złodziej! ukradł mi ubranie!
Złodziej. Nie wylaż z wody bez odzieży, bo cię przyaresztują.

Młodzieniec. Pani musi być bardzo zadowolniona, że wkrótce ujrzysz swoje *Penaby*.
Panna. (znajoma ze wsi) Co? piernaty.

— A dobrze, żeś przyszła moja kochana, śniłaś mi się dzisiaj.

— Jaśnie Wielmożna Pani, tak jest łaskawa!.. Mój Boże, sama się raczyła trudzić!..

— Wiesz co, Emilka nie pójdzie za Józefa.

— Tak? — ale co się jej nacałowali! to już przepadło.

— Prawda, ale co się go Emilka nacałowała to także przepadło.

Maciej. Uważacie Wojciechu, raz zairzę ino w butelkę i już nic nie ma.

Wojciech. To tak jak z moją chałupą razeście tam spojrzeli i już nic nie ma.

Kazio. Czy pan dobrodziej nie jesteś kuzynem mojego stryja bo mi pan ogromnie przypominasz nosa.

Pan Ignacy. Nie Panie, ale, Pan mi nie nie nie przypomina, nawet z nosa.

— Mój Herszku pokażno mi mój wexel, muie się zdaje że tam zaszła pomyłka.

— Niech Pan sobie nie lęka jak pan zapłaci to się poprawi.

(Ojciec do syna po przejrzeniu szkoln. cenzury)
Ojciec. Cóż to znaczy, że wszystkich przedmiotów masz mało?

Syn. To znaczy, proszę taty, że takich jak ja jest mało w klasie.

GALERJA NOSÓW.

Nosy francuskie.

Przed wojną.

Po wojnie.

GALERJA NOSÓW.

Nosy pruskie.

Przed wojną.

Po wojnie.

Na ślizgawce.

Pan. Ach! pani upadła!... zdaje mi się że je
coś pękło!

Panna. To tylko lód!

Pan A. Ei już po ślizgawce! dziwna rzecz
przecież, mróz dość jeszcze silny!

Pan B. Ha! jak zaczęły panny upadać, tak
lód roztopił!...

NIESZCZĘŚLIWI.

— Mój Boże!, co ja dzisiaj będę jadł!?

— Mój Boże!... co my dzisiaj będziemy jedli?..

Wydawnictwo
M. J. Michałkiewicz
Warszawa

— No, kiedyż będziesz miał prelekcję?
 — A nie wiesz, przypadkiem — o czym?
 — O Koperniku.
 — A! zmiłuj się!. Wiem tylko tyle o nim, że siedzi na słupie.
 — To dosyć. W pierwszej części zastanowisz się nad słupem, a w drugiej nad siedzeniem.

(Przy billardzie).
 Gracz I. — O mały włos, — zrobiłbym karambul,
 Gracz II. — Ba! gdybym miał sześć takich włosów nie byłbym łysym.

Pani (do kucharki). Moja Kasiu kup na jutro sporo cielęciny gdyż spodziewam się gości.

Kucharka. To może kupić całą ćwierć?

Pani (rozciągając leżącą na stoliku miarę od sukien). To będzie za mało weź moja kochana pół łokcia.

Adwokat. Ja bardzo wiele dla was zrobilem i to bez wynagrodzenia.
Ubogi Klient. Niech Bóg nagrodzi W. Panu, jeżeli nie na tym świecie to wkrótce na tamtym

Niespodzianka.

— Niebo cię zsyła. Ty jako bywalec w świecie doradzisz mi najlepiej. Uważasz, wyprawię balik — nie mogę się wylaamywać od ogólnych obyczajów. Czasy ciężkie, a radbym czemś gościom moim sprawić miłą niespodziankę. <http://rcin.org.pl>

— Niespodziankę!.. To odwołaż zaproszenia!

PRZY SPISIE LUDNOŚCI.

UrządNIK. Czy tylko jedno dziecko macie?

Chłop. Tylko jedno, a z kądze miałyby być więcej, kiedyśma się przed trzema miesiącami pobrali.

<http://rcin.org.pl>

- Rybno! Wstąpmy na kieliszek.
- Dziękuję — niepiję!
- Żartujesz — dla czego?
- Dla trzech przyczyn — popierwsze: niesłuży mi, po drugie przysiągłem że pić niebędę, a po trzecie, już piłem dwa razy.

Jagna. Wojtek, czegoś taki markotny?

Wojtek. Albo wszystko co się iwo stanie to zawdy na mnie zwałają!

Jagna. A wiesz ze Pani dziś zachorowała?..

Wojtek. A mój Boże to znowu na mnie będą spędzać!!

U DENTYSTY.

Aj! aj! panie wyrwałeś mi zdrowy ząb!!

— Niech się pan nie martwi, za niego nie będę liczył. To już moja strata.

Mąż. Powiedz mi moja Zosiu dla czego ty się bielisz?

Żona. Abo wy się znacie na czem, wiedz otem że od czasu jak używam pudru, nie znam co to ból zębów.

<http://rcin.org.pl>

Żona. O to! żeby tak ten lew odgryzł mi nos to by mi bał sprawić.
Mąż. ...sobie jeszcze większy!

CZEGO SIĘ STRZEDZ, A ZA CZEM UBIEGAĆ SIĘ NALEŻY.

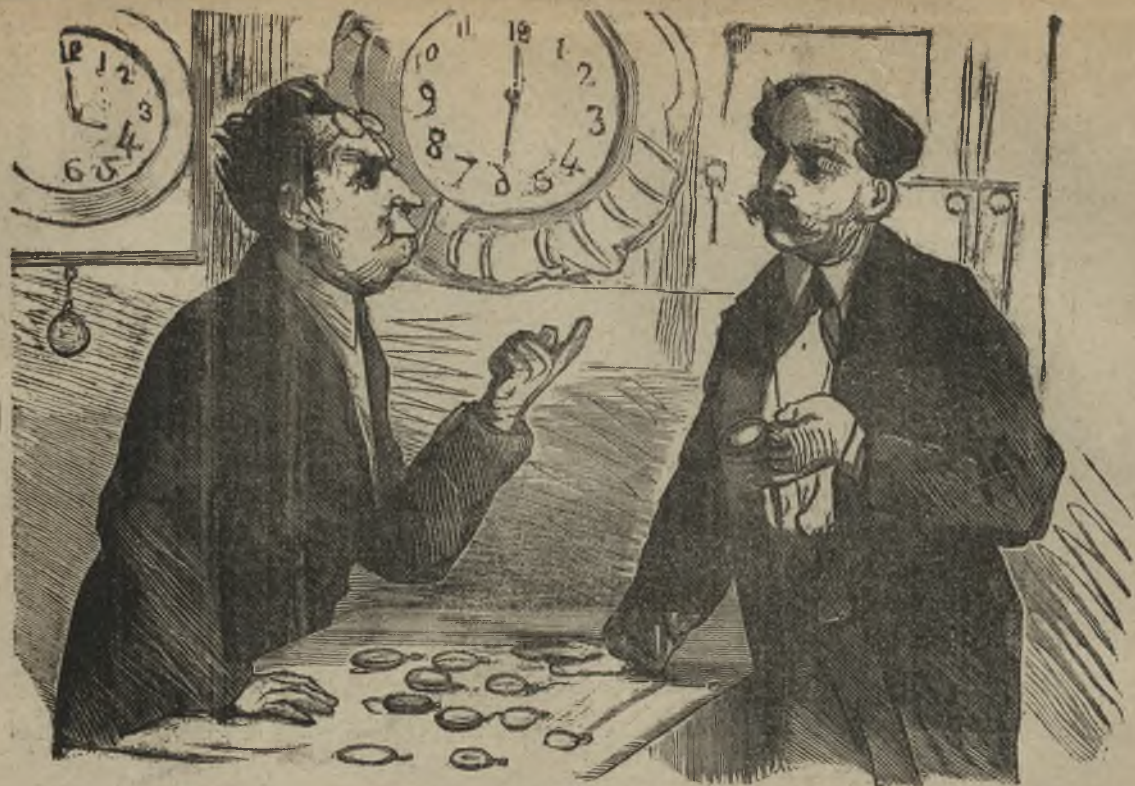
Widząc te dwa okazy, niech się każdy uczy:
Że poezya wysusza a prawnictwo tuczy.

<http://rcin.org.pl>

- P. Alfons.* O Pani! wysłuchaj mej prośby, błagam Cię!
P. Aniela. Mów Pan.
P. Alfons. Pozwól mi mój aniele ucałować twoją rączkę?
P. Aniela. I... tylko... tyle?

Gość. Panie Dobrodzieju! sprzedałeś mi pan zegarek z trzyletnią gwarancją i zaledwie czternaście dni szedł, już stanął!

Zegarmistrz. Jak Pan rozumiesz gwarancję? — cóż to za pretensja? Spróbuj pan tylko iść bez przerwy przez 14 dni, zobaczymy, czy pan także nie staniesz...

Żona. Czego płaczesz mój drogi; węgórze nikt już nie cierpi!

Mąż. Nie mów tak moje życie, nierozraniaj mi serca (po siebie po cichu) Boże! Boże! Jakże mię ciężko karzesz. Kiedym się żenił z nią, wydałem com miał i narobiłem długów. Dzisiaj znowu, jak umrze i pogrzeb trzeba sprawić i nowe ponieść wydatki, na obchód weselny.

Fundacja
Za Libości
Michalskich

Goście przybyli z Warszawy i miejscowi budzą się przy dźwiękach Inwokacji Bertrama.
„Wy co speczywacie tu na stołkach i podłodze, powstańcie wraz“

Na egzaminie prawnym,

Examinator. Niech mi pan powie, co to jest przestępstwo?

Examinowany. Przestępstwo — przestępstwo — hm... jeżeli ktoś coś zrobi.

Examinator. No, to jestem najmocniej przekonany, żeś pan w swoim życiu przestępstwa nie popełnił.

Sędzia. Otóż z tego pudełeczka po proszkach jako *corpus delicti* tu złożonego, a w które służąca składała sobie zaoszczędzone pieniądze, ciagle ujmowałeś; — co cię powodowało do tego czynu?

Oskarżony. Na tem pudełku przecie wyraźnie napisane: „*odziennie brać dwa razy*“.

- Ojciec.* Co ty tam robisz moje dziecko?
Niania. Nic proszę Papy, — ja tylko falbuje winem moją lalkę.
Ojciec. Oj ty głupiułka, — alboż to się winem farbuję?
Niania. Mama psecie zawsze mówi, że tatka ma nos celwony od wina.

— Oto jest śniadanie dla Filusia.

— Ale czy świeże mięso.

— Świeżutkie proszę pani. Jakiem odchodziła z kuchni weszła z przeciwka sąsiadka i mówi, że lepiej gdybym jej dała ten kawałek mięsa, bo z dziećmi od dwóch dni nie ciepłego nie miała w ustach.

— Co to za natrętni ludzie, mam ich karmić — a czy oni mogą mi wzajemnie sprawić jakkolwiek przyjemność jak mój Filusik. //rcin.org.pl

- Mężu! kup mi tiurniurę.
- Tiurniura nie jest koniecznością ale zbytkiem.
- A dla czegoż mi nie odmówiłeś woalki skoro już mam dwie?
- Bo woalka dla ciebie nie jest zbytkiem ale koniecznością.

- Jak się panu podoba most na wiśle?
— Prześliczny otrzymacie dzieło — szczególnież mnie zachwyca ten szczęśliwy pomysł, że go postawili w poprzek rzeki, bo gdyby w podłuż. toby daleko więcej kosztował.

— Masz tam dychacza to mi pożycz....
A toć onegdaj pensyję brałeś a już dziś nie masz.
E! bom się trochę zaborgował na obu rogach—i zaarrestowali mi u gospodarza pieniądze—
niech ich drzwi ścisną!

P. A. Wystaw Pan sobie, że m nie wczoraj pan Radea nazwał na ulicy starym błaznem.
P. B. A pfeł źle wychowany człowiek!—nie mógł *to* tego powiedzieć w pokoju!

- A! co za upał trudno wytrzymać.
- Chodź do wody.
- Nie mogę—taki mam wstręt do wody że nawet kąpać się nie mogę.
- To sobie przywiąż pod nosem flaszeczkę z arakiem.
- Brawo! idę!—tyś wielki!

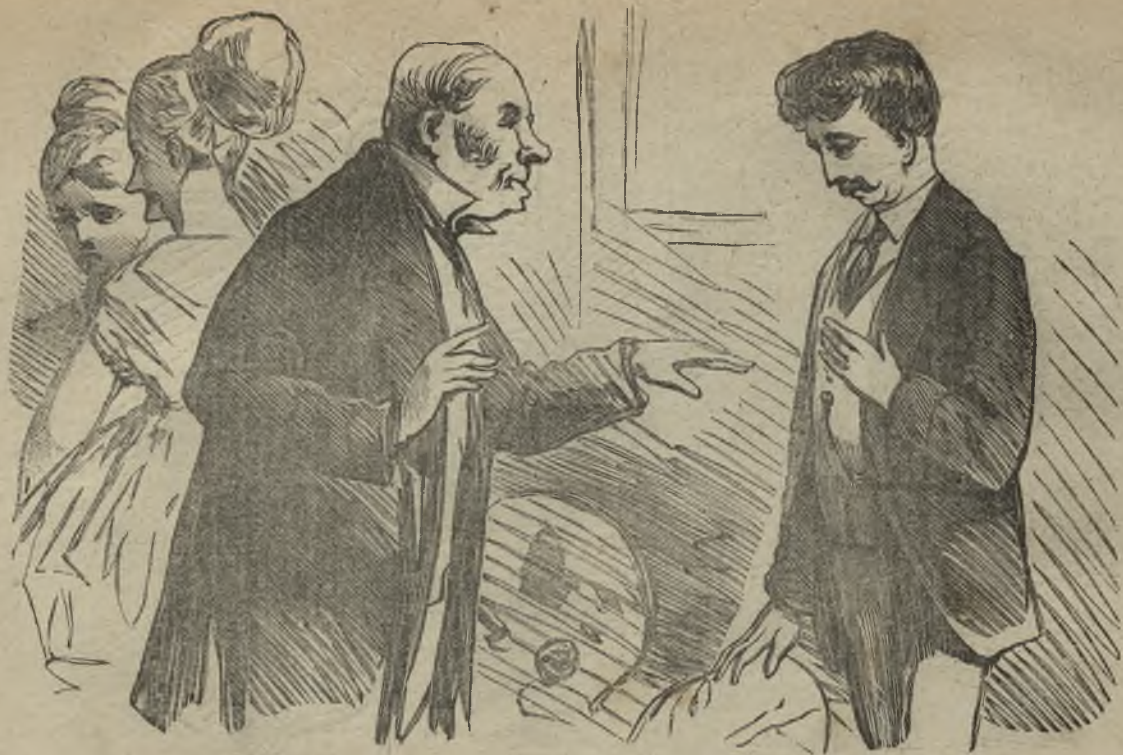

Młoda wdowa. Tak Helenciu, — na nasze wesele każę cię ślicznie wnowe ubrać sukienki, włoski zawinąć.

Helcia. Ja nie chcę być na weselu.

Narzeczony. A to dla czego moja Helciu?

Helcia Bo jak mama szła pierwszy raz za męża, to mnie gdzieś daleko wysłali, to też teraz sama już być nie chce na weselu...

- Pan mówisz mi o mojej drugiej córce... przecież ja mam i starszą.
- Mimo wszelkich zalet jakie zdobią starszą córeczkę pana, nie mogę przecież...
- Słuchaj pan, tak nie uchodzi. Kto nie ma chęci wziąć mojej starszej córki, nie dostanie młodszej.

Wydawca
 79 Słoneczna
 L. V. Michalskich
 Lwów

Kupujący. Otóż te szkła chciałbym nabyć u pana. Powiedz mi też pan, jak daleko mógłbym nimi widzieć? Czy mógłbym widzieć na godzinę drogi?.

Optyk. Co — na godzinę drogi?... A to ślicznie! Pan na 50,000 mil widzieć nimi możesz. Tak, tak mój panie. Pan możesz nimi księżyc widzieć..

Mąż. Patrzaj Asindźka! ktoś mi z kieszeni chustkę do nosa wyciągnął.

Żona. Al przyznam się że na to trzeba już być gapą.

Mąż. A.. a.. a.. woalkę zgubiłaś... aco.

Żona. A do palarsza prawda!

Mąż. Więc widzisz kochanko, że nie trzeba być gapą.

Pani Kunegunda. Dla czego ty chodzisz po Saskim ogrodzie z koszykiem, kiedy to niewolno?

Panna Różia. Widać że wolno kiedy chodzić.

Pani Kunegunda. A mnie nie wpuścili?

Panna Różia. Co młodym uchodzi od tego starym zasie.

PRZERAŻAJĄCA GOŚCINNOŚĆ.

— Ale do czego to podobno — zaprosiłem cię do siebie na polowanie i nieścierpę abys poszedł bez zwierzyny... wiem miejsce gdzie się chowa odyniec olbrzymi, stary, zajadły, który nie jednego już strzelca wysłał do licha... zaprowadzę cię do niego.

Mateusz. Gadali, żeś się miał z kominiarką obzenie, ino cię nie chciara.. Prawda temu, hę?
Jakób. Łgarstwol łgarstwol.. to tak bez złość na mnie puszezająl..
Mateusz. Kominiarka, czy nie kominiarka, a jak ma pieniądze to się żeń i bustal..
Jakób. Daj se ty pokój, ja tam nie z tych żebył się sadzami powalal..
Mateusz. Jest to prawda, kaźden ma swój honur!

W. J. Michalski
 Warszawa
 1880

Jak się zdobywa przywiązanie.

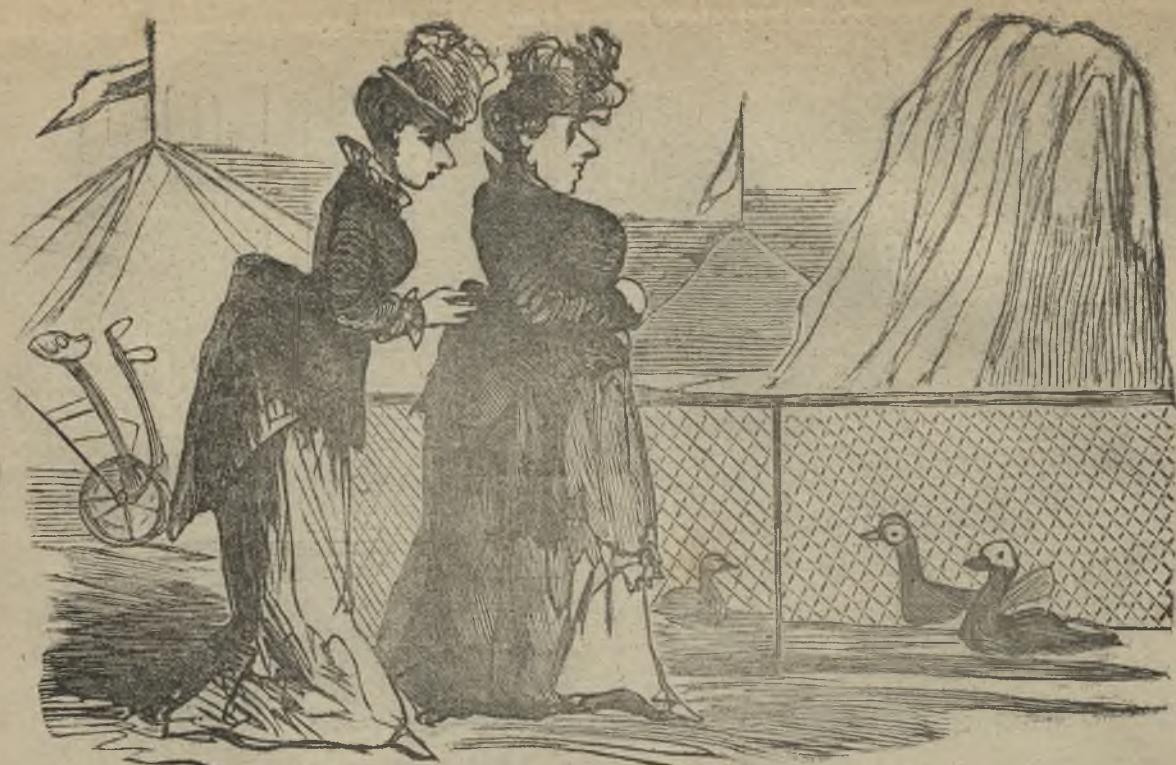

— Panie Józefie! na co też z taką siłą ciagniesz tego psinę za sobą? Zadasz biedne stworzenie.

— Co mi tam gadasz — zadaszę. Pociągam ku sobie, gdyż chce, aby się zwierzę przywiązało do mnie.

Z WYSTAWY

Córka. Dla czego te łabędzie są czarne?

Mama. Bo to rassa krzyżowana, moje dziecko.

Córka. A jak się krzyżuje rassa u ptaków?

Mama. Tu jajka od czarnej kaczki/ podłożone były pod łabędzia.

11

Pan A. (spadając ze schodów). A! aj! aj! ojl ojl ojl!

Pan B. (stojąc na górze ze świecą zapaloną w ręku). Czekał, nie leć tak to ci poświecę!..

42

U ZEGARMISTRZA.

Gość. Co kosztuje ten zegarek?

Zegarmistrz. 25 Rubli.

Gość. Jakaż to wygórowana cena, sąsiad pana żąda tylko 18 Rs. 50 kop.

Zegarmistrz. U u u mnie dostaniesz pan zegarek za taką cenę, ale bez werku i koperty.

Sumienny posłaniec.

- Masz 12 groszy—kup dwa pączki, jeden możesz zjeść, drugi mnie przynieś.
- Chłopiec wraca po chwili. Proszę Pana oddaję 6 groszy, bo dwóch pączków nie było.

PODRÓŻNY „INCOGNITO“ (W małym miasteczku).

Dozorca Policyjny. Dla czego pan przybywszy do miasta, nie zameldowałeś się bezzwłocznie w biurze p. burmistrza.

Oszust. Chciałem uniknąć zbyt dużego rozgłosu i wrażenia, — ja zwiedzam miasto *incognito*.

- Psiepraszam Pana pocialtera, a kiedy to poczta idzie do Warszawy.
- Poczta do Warszawy odchodzi codziennie.
- Psiepraszam — czy w Poniedziałek także idzie?

Hrabia X. — Jakżeś dziś dla mnie zimna i obojętna, droga Lodziu! Czy uie czujesz drzenia mych ust, uderzeń mego serca.

— Nie kochany Hrabio. — W tej chwili *czuje tylko* twój pugilares.

<http://rcin.org.pl>

NA PARADYZIE.

Chociaż to wysoko—ale znajduję że bardzo dobre miejsce—najwyższa nutka dochodzi.
— Nic dziwnego, że wysoka dochodzi—ale jak tu niska dojdzie?

— Oto Szkice, które Pan Dobrodziej zamówił.

„A ładne bardzo ładne, cóż jestem Panu dłużny?”

— To jest właściwie, do prawdy, sam nie wiem, bagatelka taka nieśmiał, Pan Dobrodziej sam oceni może...

„No tak to bardzo ładnie z Pańskiej strony że Pan nie wymagasz... nic... to w takim razie, dziękuję ślicznie — i pod temi samemi warunkami, może Pan mi jeszcze co zrobić proszę— bardzo proszę.

STRZEZONEGO PAN BÓG STRZEŻE.

- Doktorze, bywaj zdrów, jadę na święta na wieś.
- Szczęśliwej podróży — a wracaj zdrów!
- O, bądź spokojny; gościnność tam wielka, ale ja mam przy sobie sporą flaszkę olejku...

— Słuchajno! idź powiedz twemu Panu że ja chciałem dobrego wina — a daliście mnie złe, rozumiesz? nalejecie lurę, dosypiecie proszku, i każecie ludziom pić?....

O proszę WPana u nasz tak się nie robi, unasz pierw się sypie proszek a potem dopiru leje się na to wino....

W Salonie.

Pani. (do służącego) — Walenty, idź do mego kuzyna, pana porucznika i poproś, żeby mi przysłał *Cyrułika Sewińskiego*.

Służący. Kiedy proszę jaśnie pani, pan porucznik nigdy nie każe się golić?

Przed spalonym domem

Kanty. Dwór djabli wzięli?

Kalasanty. Ha! wzięli!....

Kanty. No..... przecież byłeś ubezpieczony to ci zapłaca.

Kalasanty. Ba! kiedy dwór był zabezpieczony nisko. a krescencja i inwentarz wysoko, a ta głupia czeladź, wystaw sobie, i krescencję i inwentarz uratowała.

Sądownicy.

Ojciec. Cóż mój synu, jakże ci idzie?

Syn. Doskonale kochany ojcze; w ciągu trzech dni przeprowadziłem zawiłą sprawę.

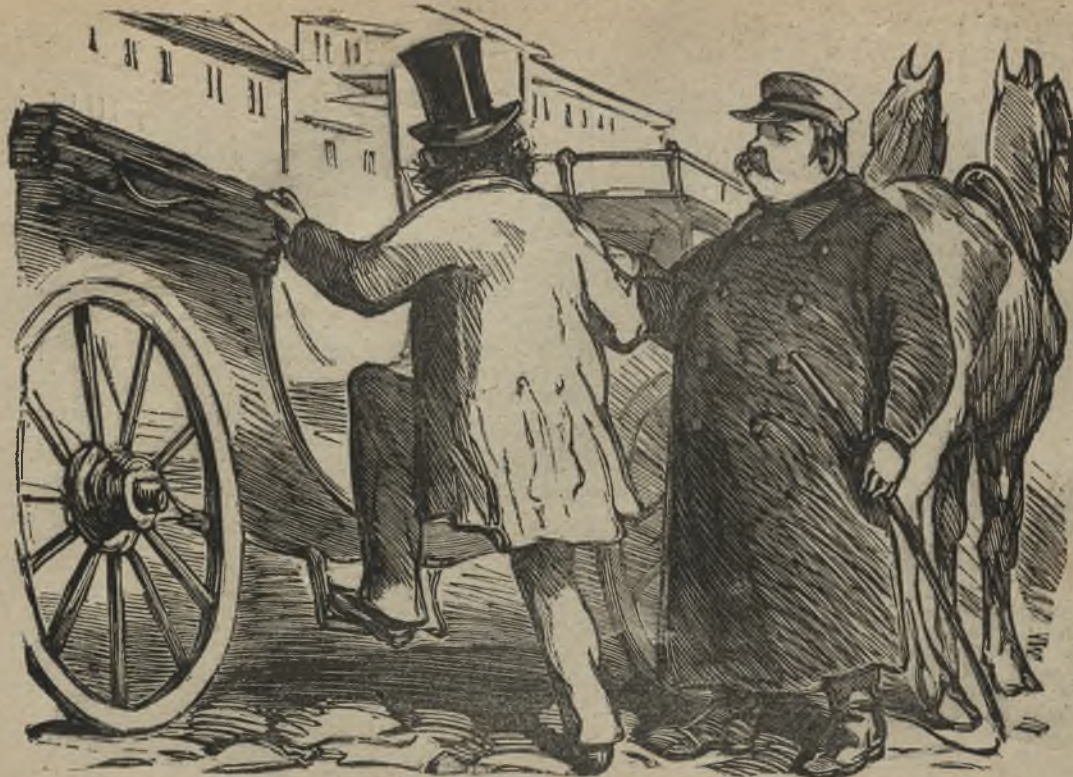
Ojciec. Chłopcze! na miłość boską! jeżeli tak będziesz postępował, pojedziesz z torbami! Bierz przykład ze mnie: Już dziesięć lat prowadzę jedną głupią sprawkę i mam nadzieję, że jej jes zeze za drugie dziesięć nie skończę.

- Lokaj* Pani hrabina przysłała mi dowiedzieć się o zdrowiu pana.
- Chory.* Złe, złe mój przyjacielu,.. przyjdzie mi zapewne umrzeć niezadługo...
- Lokaj.* Oj to niedobrze!.. Nie miarkuje też pan kiedyby to nastąpiło. bo słyszałem jak pani hrabina mówiła, że chciałaby z całego serca być na pana pogrzebie, przed wyjazdem jeszcze za granicę.
- Chory.* Kiedy umrę, to już chyba panią hrabinę objaśni na pewno mój doktor.

NIEPEWNOŚĆ,

Dorożkarz. — Hala! hala! a to gdzie, ja ta z panem nie pojedę!

Lichwiarz. — A to czemu?

Dorożkarz. — Bo jak z panem jadę to wołają „o jedzie ten oszust łajdak“ i ja bez urazy
nie wiem czy to o panu, czy o mnie.

<http://rcin.org.pl>

W jednym z magazynów „Zupełnej Wypzedaży“.

Dama. Sądze że Pan możesz z ceny opnieć.

Subiekt. (robiąc plije i asamble) Nie podobna więcej *rabatowac* niech pani Dobrodzijka z *konsideruje* że to jest cena niżej naszego kosztu.

<http://rcin.org.pl>

— Moja kobietko, bardzo cienie przynoscie mleko, wyraźnie na wpół z wodą.
— Doł się prose pani ućciwie, prosto od krowy, ale teraz nase krówska strasnie duzo pija wody to ta pewno i mliko trochy nasiaka wodą.

— Bon jour, czemuś wczoraj nie była na imieninach! Cudownieśmy się bawili.
A moja droga! przecież drugi raz w tej samej sukni być nie mogłam — więc wolałam w do-
mu zostać — okropność, doprawdy że to rozpacz bierze. jak teraz o byle co trudno,

Sędzia. Wyrokiem sądu skazany zostałeś na karę czterdziestu różg. Obwiniony czy masz jakie życzenia?

Obwiniony. O Boże jedyny! zlitujcie się panowie, — ja tylko nie wytrzymam...

— Żeniłbym się Jaśnie Wielmożny Panie,—ale trudno by mi było, żonę utrzymać, szczupłe fundusze....

— Mówiono mi że miałbyś chęć żenić się z panną Pauliną Paluszyńską?

— Radbym Jaśnie Wielmożny Panie.....

— Żeń się, żen panie Trznadelski... Pomyślmy o awansie dla ciebie... Ja w każdym razie o żonie twojej będę pamiętał...

<http://rcin.org.pl>

— Zbytek łaski Jaśnie Wielmożnego Pana.....

Gość. Czy zastałem państwa?

Lokaj. Pan Radca wyszedł.

Gość. Zapewne z rodziny jest kto w domu?

Lokaj. Wszystko wyszło.

Gość. Muszę koniecznie dziś mówić z kimkolwiek z rodziny — zaczekam więc, — proszę mi tylko przynieść do pokoju świecę.

Lokaj. Przepraszam ale, właśnie świecę wyszty.org.pl

KS

Sędzia. Powtarzaj teraz zanną następującą przysięgę... Ja Wojciech Gamoń..!
Wiesniak. Z pseproseniem Pana Sędzi, przecież to ja jestem ten Wojciech Gamoń.

Zgoda dwóch Kurjerów Warszawskich.

Trudne do wykonania artystyczne zadanie:

Fotograf. Pan Dobrodziej masz tak charakterystyczny wyraz twarzy, że takowy może być rzeczywiście ozdoba fotografii.

Bankier. No—ja o tego wiem sam; ale co mi pan powie którego charakterystyka?

Fotograf. *En face* nos, a *en profit* faworyty.

Bankier. To proszę pana, mojego nos wykonać *en face*, a mego faworytów *en profit*.

Żona. Jak mi dobrze! Jak mi nie trzeba! Przy dźwiękach tej cudnej pieśni Szuberta zdaje mi się że dwie nasze istoty zlewają się w jedną..

Mąż. O tak, droga Lucyno! Twoja dusza jest moją, twoje serce jest także mojem, ale twój majątek...

Żona. Nie mów mi o majątku! Miłość wystarczy mi do szczęścia. Wobec niej gardzę rzeczą tak błahą, tak trywialną —zrzekam się jej.

Mąż. Przed rejeniem?

Ojciec. Moje dziecko jak się nazywa ta stacja przeczytajno?
Mania. Ustę plosie tatki. <http://rcin.org.pl>

ŁASKA BOSKA.

— „I jak tu pani nie zazdrościć; mąż jej ma mniejszą, nawet pensją od mego, a jednakże państwo kupili już dwa domy“.

— Rzeczywiście... dziękujemy też Bogu, że nas nie opuścił...

Gość. Chłopcze, zabierz te ciastka któreś mi przyniósł i daj mi za nie szklanke ponczu (chłopiec zabiera ciastka i przynosi poncz).

(Gość wypija i chce odejść)

Chłopiec. (woła). Panie, proszę zapłacić za poncz!

Gość. Jakto? Dałem ci przecie za niego ciastka.

Chłopiec. Ale pan za ciastka także niezapłacił.

Gość. Alboż je zjadłem?

Chłopiec. A... a...

WIARA UZDRAWIA.

- Wielmożny panie, niech ta mi pan co napise do apteki.
— Dobrze ale powiedz mi naprzód co ci brakuje?
— Jakos mi tak nijako.
— Gdzież cię mianowicie dolega?
(Wieśniak kładąc rękę na prawym boku).— Tu ci mi tak zaboliwa jak tylko pycisnę ręką.
— No — to, nie przyciskaj.
— A toć prawda i to — dziękuję ślicznie panu doktorowi za poradzenie.

Ojciec. Po ile też płacisz za sztukę tych cygar?

Syn. Za tysiąc 50 rubli, biorąc zaś pojedynczo wypadnie drożej.

Ojciec. 50 Rubli! na miłość Boską, ja kontent jestem, jak mogę wypalić cygaro których sto rubla kosztuje.

Syn. Bardzo wierzę. Gdybym ja miał tyle dzieci co ojciec, nie paliłbym wcale cygar.

Dwóch doktorów przy łóżku chorego.

- Sądę, kolego, że amputacja ręki nieodzownie nagląca i potrzebna.
- Nie widzę najmniejszej potrzeby, — ale ponieważ przy tej sposobności będziemy mogli spróbować nowego środka mającego zastąpić chloroform, zgadzam się na zdanie kolegi co do amputacji.

- Kasia.* Dziękuję wielmożnej pani za służbę. ja na Ś ty Jan idę za męż.
Pani. Czy tak? Al to ci winszuje. Któż jest twój narzeczony?
Kasia. Jest proszę pani... jest... przy kościele... w obowiązkach...
Pani. Co? przy kościele, czy nie który z kapeli?
Kasia. Prawie jak z kapeli, bo chodzi do organów.
Pani. Al to organista..
Kasia. Prawie jak organista, — ale nie zupełnie, on proszę pani nadyma miech przy organach i nazywa się proszę pani *kalikancista*.

— Powiedz mi mój drogi jak się to stało, że zapobicie przez które Walenty został kaleką wykpiłeś się tylko 3-ma miesiącami?

— Oto widzisz, przy indagacyi powiedziałem, iż zrobiłem to w napadzie wściekłości gwałtownego gniewu, i okoliczność ta, złagodziła w oczach sądu, stan mojej sprawy.

— Dobrze o tem wiedzieć, i ja też im powiem, że popełniłem kradzież w przystępie wściekłości i gwałtownego gniewu.

Dama. Piękna majówka, ani słowa.

Kawaler. Cóż ci brak; zieloność w około, choć chłodno;—natura spokojna.

Dama. Właśnie mnie to smuci, że taka spokojna. Ja pragnę ruchu! Żeby choć Adolf był znamil..

NA KONSYLJUM LEKARSKIM.

— Czas by już na konsyliach lekarskich wyprowadzić z użycia język łaciński.
— Przeciwnie. Ja sądzę, że gotując pacjentów na śmierć, koniecznem jest obznajmiać ich językiem umarłych.

Mania. Józio masz tak dużo cukierków, daj mi jeden...

Józio. A pocałuj mnie w buzię—to ci dam.

Mania. Fe, to brzydko, panna nie powinna całować chłopczyków. Pocałuję Cię w oczko to nie będziesz widział.

W Saskim ogrodzie.

Pan Gustaw. Przepraszam panią... czy to miejsce wolne?

Panna Ida. Ach!..

Pan Gustaw. Co pani jest?

Panna Ida. Pisz pan do mnie miejską pocztą ale nie siadaj na ławce, bo dzieci tak zma-
drzały, że się już i na tem znają...

W Szkole.

Nauczyciel. Ażeby zostać porządnym człowiekiem potrzeba?...
Uczeń. Potrzeba... się ożenić panie profesorze.

SCENA MAŁŻEŃSKA.

Żona. A nie wyjdiesz ztamtąd ty niedołęgol
Mąż. Ani myślę, i moje zdanie coś warte.

<http://rcin.org.pl>

W SALONIE,

P. J. Michałek
ze zbiorów
1917

(Gospodarz domu prezentując przebranych pościągów):

Kochana kuzynko, przedstawiam ci moich dwóch kolegów uniwersyteckich, pana P. doktora medycyny i pana L. profesora, ... wybornych tancerzy, o czym się sama przekonasz.

- A czego Ciocia taka smutna?
- Bo mam kłopot na głowie.
- A czy to się nazywa kłopot, co ten chłopiec od fryzjera przyniósł?

Zosia. Babciu, czy można się przypatrzeć zaćmieniu słońca?

Babcia. I owszem, ale nie chodź za blisko, bo to nieprzyzwyczajenie być zbyt ciekawą.

I.

II.

Franio. Panie Józefie, na miłość boską zajesz się na śmierć! Któż widział tak straszliwie pożerać.

Józio. Kochaneczku! teraz post wielki — a jutro piątek, trzeba zażypotekować żołądeczek od bankructwa.

Franio. Cóż to?! znowu pracujesz zawzięcie? — Bój się Boga, przecież jutro nie Piątek.

Józio! Ale był wczoraj!

CZAS TO PIENIĄDZE.

Wierzyciel. Tym razem już mię pan musisz zaspokoić. Tyle razy chodziłem, tyle czasu straciłem, a pan wiesz że *czas to pieniądze*.

Dłużnik. A kiedy tak, to możemy wyjść na czysto. Zapłacę panu *czasem*, bo mam go bardzo wiele.

Ojciec. Tak... tak... mój synu, pracuj!... bo jak mówią Anglicy: „Czas to pieniądze...”

Syn. Ech!... co mi tam papa z tymi Anglikami wyjeżdża! — ja mam tyle czasu, a ani grosza pieniędzy

U FOTOGRAFA.

N. 1.

— Już siedzę. Zaklinam tylko Szanownego pana, aby na fotografii widocznym był wdzięk i ułożenie salonowe, jakimi się odznaczam. — Racz się tylko pospieszyć bo mnie żołądek troszkę boli.

N. 2.

— Czekaj pan do djabła, ze swoją rurą. — Mnie nie-dobrze. — Ja zaraz wrócę.
— Już panie przepadło. — Proszę się nie ruszać.

U FOTOGRAFA.

N. 3.

— A pani! tak się nie godzi męczyć porządnych ludzi. Myślałem że umrę, słowo honoru. — Powiedz mi pan, czy moja niedyspozycja, nie miała wpływu na miły wyraz twarzy i ułożenie salonowe?

— Zobaczymy.

N. 4.

— Widzisz pan wszystko na nic.

— Z jakiego powodu?

— Ha!.. chyba w skutek „graficznych nieporozumień,” pomiędzy pańską fizjonomją, a innymi czynnikami.

Bankier. Proszę Ciebie nie kurz mnie w kontuar.
Buchhalter. Jakto nie kurz? Kiedy ja niemam w gę-
bie cygare tylko ołówek.
Bankier. Czi ołówek czi cigare to mi nie obchodzi,
ja cziebie powtarzam jeszcze raz, że niechęć żebi ku-
rzyć w kontuar.

— Czy ta z którą chodziłeś wczoraj po Saskim ogra-
dzie jest twoją najukochańszą?
— Ale gdzież tam!.. to moja żona.

Matka. Ach! co ja też z wami nagniewać się muszę! Zobacz do czego twój kaftan podobny!

Dzieciak. To mój brat Jasiak tak mi go podarł.

Matka. Jak mogłeś na to pozwolić?

Dzieciak. To też ja mu za to podarłem spódnice.

— Psieplasiam Pana, ale z papą teła wi-
dzieć się nie można, bo papa bankrutuje.

Józia (wskazując na kuzynka z olbrzymim nosem).
Proszę *Mamy*, pan profesor mówi że człowiek stworzony na obraz i podobieństwo Boskie. Czy i nasz kuzyn to samo?

Stanowcza wyższość.
Chłopczyk. Ja mam nową suknię a ty nie masz.
Dziewczynka. Ale za to mój ojciec ma złote okulary a twój nie ma.
Chłopczyk. A moja matka ma nowy kapelusz a twoja nie ma.
Dziewczynka. A! a! a! moja babcia już umarła a twoja nie. Aha!

- Kupujący.* — Potrzebuję konia wierzchowego.
Handlarz koni — Oto właśnie prawdziwy wierzchowiec, jest młody i nogi ma zdrowe.
Kupujący. — To nie dosyć, ale jest za krótki pod wierzch, a nawet i łęgowaty.
Handlarz koni — Ny co to jest krótki, na jedne osobe prawie — a że trochę łęgowaty, to nie-
szkodzi, to JW. Pan będzie siedział jak we fotelu.

Pan. Oto list do ciebie donoszą ci o śmierci twojej żony.

Służący. A o prosiakach proszę Pana nic nie piszą? bo jakem odjeżdżał to zostawiłem śliczne dwa podswinki — co się też z nimi stało?

TRAFIONY PORTRET.

Pan. Cóż Janie... portret mój trafiony?

Jan. Trafiony zupełnie, proszę łaski pańskiej tylko z twarzy nie ma podobieństwa a zresztą wszystko dobrze..

Wojciechowa. Przez urazy uchów,
Proszę o piętnaście muchów?

Wydawca. Cóż to wierszem gadacie?

Wojciechowa. A jużci, bez tyle lat człek się tyra przy tych gazetach, [to] naciągnie literaturą,
jak na ten przykład arbata.

<http://rcin.org.pl>

Alfred (wszedłszy). Zasypiał.. Jakież jej sen spokojny!.. A może marzy o mnie..
Aniela (mówi we śnie). Alfredzie — drogi Alfredzie — wszak prawda... na święta... kupisz mi
od Włodkowskiego, błękitną beduinę..
Alfred. Brrrr! — jakież to ciężki sen!

Pani. A uspokójże moja Janowa dziecko, bo się zakrzyczy.
Służąca E proszę Pani niech krzyczy temu na zdrowie, a przecie to nasz gubernier, co to naszą panią uczy śpiewać, mówił że to dobrze jak dzieciak wrzeszczy, to dobry znak że naszego panicza może być wielki śpywak do tryatru.

Nasi poczciwi hodownicy pszczół.

<http://rcin.org.pl>

Chłopczyk. Moja książeczka z obrazkami piękniejsza, niż twoja.

Dziewczynka. Ale za to mój papa ma ładny złotem haftowany mundur a twój nie.

Chłopczyk. Tak... a mój papa znów może sobie zdjąć wszystkie włosy z głowy kiedy chce, a twój nie... aha!

Spóźniony skutek

— Ach! dotąd jeszcze nie czuję żadnego skutku wodnej kuracji!

— Bahl! Wody nie działała tak prędko mój przyjacielu, — znałem jedną damę, która dopiero po upływie pół roku od nich umarła.

— Powracam, luba żono, zdrów na obie nogi; Reumatyzm zabrały Bardyjowskie błota.

— Ach! to już nie będziemy wiedzieli mój drogi, od tej chwili, czy ma być pogoda czy słońca,

Wyd. 1. J. Michałowski
Ze zbiorów
1850

— Patrzaj, Janie jak fatalnie mam język obłożony!.. to słodka tego narobiła kanalia!
— Pij pan czystą; patrzaj pan; mój jest w przyzwyczajonym stanie po alembikówee

— Zjadłem francuskiego szczura. — Moja polityka tego wymagała. — Niech ich djabli wezmą z ich potrawą. — To nie dla obywatela miasta Warszawy.

U redaktora.

Poeta. Ale ja może pana redaktora nudzę czytaniem mego poematu.

Redaktor. O! bynajmniej — bo ja zupełnie pana nie słucham i o czem innem myślę.

— To cygaro do mnie należy, bo je znalazłem.

— Ale ja pierwszy je zobaczyłem.

— Wiesz co? to chyba tak się pogodzimy: Ja cygaro zapalę i będę ci dymem dmuchał w usta, a tym sposobem wypalimy je razem.

- Mamol wszak pijaństwo jest święte?
- Przeciwnie moje dziecko, jest występkiem.
- A przecież słyszałam jak mama mówi nie raz, że ojciec *święcie* do domu wróci pijany.

- Panu jakoś smakuje ser szwajcarski, znasz się Pan na tem?
- Ba! toć jestem Szwajcarem.
- U kogo?

Nieszczęsne „kiedy.“

Chłopiec od szewca. Proszę ojca, ja u tego majstra nie będę. Ciagle głód i głód.

Majster. Nie kłam! Czyż nie dostajesz i pieczeni, kiedy jest?

Chłopiec. Tak! kiedy jest, ale jej nigdy nie ma.

— Dla czego nosisz takie krótkie palto?

— Mój krawiec nie chce mi dłuższego zakredytować.

Dziewczynka postępująca. Co panowie będą jedli.

Gość I-szy. Ja kotlety.

Gość II-gi. A ja pieczeń wołową.

Dziewczyna. Masz tobie!.. Pan zawsze jest pieczeniarem.

Hej garson!.. cóżto nie ma na czem siedzieć przynieś no krzesel!

Garson. Natychmiast! — niech panowie raczą tymczasem zająć miejsca.

Lekarz ubogich.

U łoża chorej biednej, uędz ludzkich obrazu,
Jest siostra miłosierdzia... aniol poświęcenia,
Tchem rozgrzewa jej członki zimniejsze od
głazu,
Biorąc za to w nagrodę wdzięczności west-
chnienia.

Lekarz dam.

— „Ah *quel terrible* ból nerwów... *un petit rien*,
drzę cała
I oka nie zamykam zupełnie od środy“
— „*Aux fleurs d'orange* pij Pani szklanke z i-
mnej wody
Po każdym paroksyzmie...
Dostał imperjała.

Kuma lekarzem.

- „Cóż wam to Jakóbowo, cego tak stękacie?“
  - „Ot mom strasne łomanie po kościach dzień
cworty“
  - „A cóż, cy na gorzołkę z piepsem jus ni mo-
cie?“
- Doktor wziął za receptę *lekarstwa* pół kwarty.

Lekarz teatralny.

- „Niechaj Was... już nie powiem! skarżą się na
bóle
- A po scenie tańczą i skaczą jak frigi...
- Tu ci nie dam recepty... w twem mieszkaniu
wolę
- Pu teatrze... przygotuj szampan i ostrygi.“
- Co dostał... nie wiemy...

N a b a l u.

Matka (z cicha do córki). Moja Zosiu, nie bądźże tak szorstką w obejściu z mężczyznami, pamiętając na to, że już raz byłam z tobą w kąpielach morskich napróżno.

Żonu. Widzę tam wielu zebranych mężczyzn: czy nie wiesz kto są ci panowie?

Mąż. Prawdopodobnie są to mężowie, radzący w jakoby sposób uwieźć najprędzej swoje żony z Baden-Baden.

— Kochany Żolku, tyś jest moim najwierniej-
szym przyjacielem...! więc postuchaj mojej ody
której nikt niechce słuhać!

Zleciał z pieca *nie* na łeb.

U STĘPKOWSKIEGO:

Gość 1. Powiedz mi, co w języku ekonomistów znaczy: *podział pracy?*

Gość 2. Zaraz ci to objaśnię... Ot, na przykład ja piję wino, a ty za nie płacisz...

WSPÓLCZUCIE.

— Przekro mi bardzo panno Rozaljo, że Mama panny umarła... czy też długo chorowała?

— Tylko trzy dni.

— Co? tylko trzy dni... mój Boże to i nie warto było tej całej fatygi...

TANCERKI.

Helena. Powiedz mi Józiu, kto był ten jegomość z którym wczoraj po teatrze wracałaś do domu?

Józefa. To był jeden... naturalista!...

— Chętnie przyjąłabym obowiązki guwernantki u pani, — zwłaszcza że mi pani moja nieboszczkę matkę przypomina.

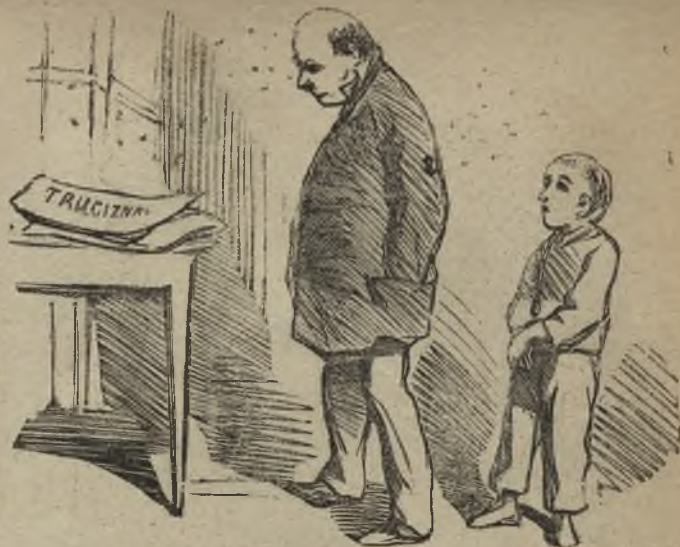
— Czy tak? to panny matka wyglądała tak dystygowanie?...

W SZKÓLCE WIEJSKIEJ.

Proboszcz. Co mają dzieci z historii naturalnej?

Nauczyciel Trzymam się ciągle starego systemu: —
w lecie mają robaki, a w zimie owady....

Ojciec. Ten papier na muchy nic nie wart. Nie
trują się wcale.

Synek. I żadna nie padnie... chyba były głupie.

Ojciec. Jako?... dla czego?...

Synek. Bo kto też widział, proszę papy, wypisywać
wielkimi literami na każdym arkuszu: „trucizna na
muchy“—przecież one to widzą.

Wydawnictwo
Za zbiorów
Książek

NAIWNE DZIECI.

Matka. Nie płacz Zosiu, bierz przykład z Mani; —
ona o dwa lata od ciebie młodsza i widzisz jaka grzeczna,
Mania. I ja zaraz będę płakała, tylko sobie trochę
odpocznę.

NA LEKCYI.

Professor. Znasz ułamki?
Uczeń. Znam.
Professor. Pół pięty i pół pięty, wiele znaczy?
Uczeń. To cała pięta.

Pan A. Co się tam panie Dobrodzieju pije?

Pan B. Piwo Szlacheckie łaskawy panie.

Pan A. A, fel takie świństwo!

Pan B. A czy pan łaskawy wie, dla czego ono nazywa się Szlacheckie?

Pan A. Ba! pewnie dla tego, że kiedyś to szlachta pijała.

Pan B. O nie, to tak według nas — nazywa się szlacheckie, bo choć liche ale dużo szumi.

Babka. Nie jesteś już taka malutka kochana Andziu, żebyś się mogła bawić z chłopcami.

Andzia. Im więcej jestem starszą, tem chętniej z nimi się bawię.

— Wojtekl ruszaj mi zaraz na pocztę, a nie wstępuj *później* do szynku, rozumiesz?

— No, no, niech się Pan nie boi: ja wpierywy do szynkn wstąpię, to zawdy będzie pewniej.

INSTYTUT
BADAŃ LINGWISTYCZNYCH PAN
BIBLIOTEKA
ul. Chałubińskiego 1, 01-645 Warszawa
Tel. 26-68-03

F
20742